

ΟΜΟΝΟΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ

Εκδιδόμενη ἅπασι τῆς ἐβδομάδος

Ἐτησία συνδρομὴ Δραχ. 12
προπληρωτέα ἐνταῦθα κατὰ τριμηνίαν.

Τιμὴ καταχωρίσεων, διατροῶν, καὶ δικαστικῶν πράξεων
ἐν γένει, δι' ἑκάστον στίχον λ. 60 πληρωτέα ἐνταῦθα.

« Ὁμονοοῦντων ἀδελφῶν συμβίωσις παντὸς τείχους ἰσχυροτέρα ».

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ καὶ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠ. ΜΟΥΡΜΟΥΡΑΣ.

Ἐκδότης καὶ Συνθέτης Π. ΚΟΝΤΟΓΟΥΡΗΣ.

Π Λ Ε Υ Κ Α Σ Μ Ε Λ Α Ν Ε Ι Μ Ω Ν

Πενθεὶ ἀπώλειαν

περικλεοῦς ἑαυτῆς τέκνου

ΑΡ. ΒΑΛΑΦΡΙΤΟΥ

Ἰππότης καὶ Ἐθνικοῦ Ποιητοῦ

Κλείσαντας τὸ Πανελλήνιον.

ΛΟΓΟΣ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ

Εἰς τὸν ἀποξιώσαντα Ἐθνικὸν Ποιητὴν

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΒΑΛΑΦΡΙΤΗΝ

ὑ π ὃ

ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπαρχιακοῦ Δημοδιδασκάλου.

— 000 —

Πρόκειται νὰ πλεχθῇ ἐγκώμιον κατ' ὀφειλὴν εἰς τὴν
ἐνδοξὸν Ἐθνικὸν Ποιητὴν τῆς νέας Ἑλλάδος, τὸν Ἰππο-
τὴν Ἀριστοτέλη Βαλαφρίτην! Ἀμνησῶ πόθεν ν' ἀρ-
χίσω καὶ ποῦ νὰ τελειώσω, ὁμολογῶ μετὰ παρησίας
τὴν ἐμὴν ἀνικανότητα εἰς τὸ νὰ ἐπιληφθῶ ἐπικηδείου λό-

γου τοῦ μεγάλου ἀνδρός, ὁ ὅτινος τὸ ὄνομα ἀπὸ γενεᾶς
εἰς γενεάν διαδιδόμενον θέλει ζῆ ἐνόςω ὑπάρχει ἑλληνικὴ
φυλὴ, καὶ θέλει μείνῃ ἀνεξάλειπτον παρὰ τοῖς ἀπογόνοις
ὡς κατέχον λαμπρὰς σελίδας ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ μόνου τῆς
Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ πάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Τὸ πρὸς
αὐτὸν βαθύτατον σέβας μου καὶ ἡ εἰλικρινὴς αὐτοῦ πρὸς
με συμπιριφορὰ μὲ προτρέπουσιν ὅπως ἀναφέρω ἐν ὀλί-
γοις, κατὰ τὸ ἐνδὸν ἐμοί, περὶ τοῦ περικλεοῦς τοῦτου ἀν-
δρός πρὸς ἐκπλήρωσιν καθήκοντος, καὶ ἱκανοποίησιν ἑ-
μαυτοῦ.

Ἐν τῷ ἐπὶ γῆς βίῳ τοῦ ἐξετοζόμενου ὁ ἀείμνητος ὡς
χριστιανὸς καὶ ἀγαθὸς πολίτης, κρίνεται ἄξιος ἀπολαύσεως
ἀδιαλείπτου εὐγνωμοσύνης καὶ παντοτεινῶν ἐπαινῶν πα-
ρὰ τῶν ἐπιζώντων. — Ῥιπτόντες ὀξυδερκές βλέμμα εἰς
τὰς καθημερινὰς πράξεις τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν αὐτοῦ
θελομεν ἰδῆν ὅτι ἐξεπλήρου τὰ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας
παρέχων ἑαυτὸν ὑπογραμμὸν καὶ τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις
Πίστειος δόγμα εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος προὐρίσται διὰ τὴν
ἀθανασίαν· εἰς ἑκάστον ὅθεν οὐ μόνον ὀνόματι ἀλλὰ καὶ
πραγματι χριστιανὸν προητοιμάσθη οἰκία ἀχειροποίητος
ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ὡς δὲ προήλθεν ἐκ Θεοῦ ἡ ἡμετέρα ψυ-
χὴ οὕτω πάλιν εἰς αὐτὸν ὡς εἰς τέρμα θέλει ἐπανακόμ-
ψει. Πλὴν ἀτυχῶς τὸ πρῶτον βῆμα ὅπερ ὁ ἄνθρωπος κά-
μνει ἐν τῇ πορεύσει ζωῆς, εἶναι καὶ τὸ πρῶτον τὸ ὁποῖον
ὠθεῖ τοῦτον εἰς τὸν τάφον· ἐπεὶ δὲ μόλις ἀνοίξομεν τοὺς
ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ φῶς δημοσιεῖται ἡμῖν ἡ ἀπόφαις τοῦ
θανάτου, οὕτῃ δὲ εἶναι τελεσιδικὸς καὶ ἀνέκκλητος. Ἐὰν
καὶ ἡ τάξις τοῦ ἡθικοῦ νόμου διαταράχῃ ἐνεκὸν τοῦ πα-
ραπτώματος τῶν γενάρχων, τὸ ἐμφύσημα ὁμῶς τῆς ἀθα-
νασίας δὲν ἐφθάρη τὸ κατ' εἰκόνα δὲν ἐξηλείφθη· τὸ ἀν-
θρώπινον γένος ἐπανορθώθη, τὸ μέγα ἱλαστήριον ἐδόθη,
ἐχέγγυον δὲ τοῦτου ὁ λουτρὸς τῆς παλιγγενεσίας ἥς ἀπο-
λαβομεν διὰ τῆς ζωῆς πίστεως εἰς Χριστόν. Ἀνατροφή
δὲ Εὐαγγελικὴ, ἐκπαίδευσις καὶ βίος σύμφωνα τῇ ὀρθο-
δόξῳ πίστεϊ εἰσάγουσι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν αἰωνιότητα.
Ταῦτα τὰ πορρόντα καὶ εἶναι ὅτι μοκάριον ἀνδρὶ ἸΩΑΝΝΗ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ καὶ ἀρκούντως ἐγίνωσκε καὶ ἐξετίμα. Ἐν
δημῶν ἔντε τῇ ἰδίᾳ πατρίδι ἐξεπλήρωσε τὴν πρωτίστην

ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ἀγαπήσας αὐτὸν καὶ τὸν πλησίον. Φι-
λάνθρωπος, ὑπερρεπτικός, ἐλεγκμων, προστάτης τῶν ὀφθα-
λμῶν καὶ τῶν χερῶν ἀναντιρρήτως ἀνετίεχθη, περὶ πάντας
ἐθρεψε, δ' ὀφθαλμὸν ἐπέσπευσε, ξένους συνήγαγε, γυμνοῦς ἐπέ-
δυσε, τοῦ ἀσθενεῖς καὶ τοῦ ἐν φυλακῇ ἐπισκέφθη, τὴν
ἐξουσίαν ὀρωγὴν καὶ περιθαλψὴν τοῖς ἀπόροις καὶ πένησι
παρεῖχε μετὰ πόσης ἰλαρότητος· ὑπὲρ δὲ τῶν φίλων καὶ
ἐκείνων ἐθὺς ἄζετο.

Ἰθαλὲν ὅθεν εἰς πρᾶξιν ὁ Ἰππότης Ἀριστοτέλης τὴν
ἐπερταίην ἡθικὴν ἀρχὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ λέγων τὴν τῆς
ἀγάπης. Ἐκτος τῶν κρυπτῶν αὐτοῦ ἐλεημοσυνῶν, προ-
θυμότερος ἢ ὅν εἰς πᾶσαν κοινωφελὴ συνεισφοράν, οὐχὶ
δὲ εὐκτα-ἀρρητόν· χονμῆτων προσήτας ἐστειλε κατὰ
καιρὸς· ὑπὲρ τῶν ἀναξιοπαθούτων λαῶν, ποθούτων τὴν
ἐξουσίαν ἀπελευθέρωσιν, ὡς ἐπίσης καὶ τῇ φιλαλήτη μητρὶ
Ἑλλάδι ἐνσάρκωμένον ἔχων τὴν φιλογενεῖας προσόν.
Ταῦτα δὲ ἐπραττεν ὡς ἀνεύζων εἰς τὸν πρὸς θ' ὁρὸν δι-
επορεύετο, εἰς τὴν ἀτελεύτητον διαμονήν. Ἐπαισθητὸν κε-
νον ἀφῆκεν εἰς τὴν γῆν ὁ προσφιλέτης ἡμῶν Ἑθνικός Ποιη-
τής. Μεγίστην ἐντύπωσιν καὶ λύπην ἐπροξένησεν ὁ αὐ-
τοῦ θάνατος. Τὴν στέρησιν αὐτοῦ ἡ ἐνδοξος Διευκλής,
ἡ τοῦτου γενέτειρα ἐν κατηφείᾳ καὶ κλαυθμοῖς θρηεῖ.
Τοιοῦτων ἀνδρῶν ὁ θάνατος ἀπαρηγόρητον τὴν λύπην ἀ-
φίνει· λυπούμεθα μὴ ἔχοντες αὐτοῦ· παρ' ἡμῶν. Κατὰ
διαφόρους ἐποχὰς ἀνεφάνησαν ἄνδρες ὧν ἡ μνήμη δὲν
συναποθνήσκει εἴτε διὰ τὴν ἐξουσίαν αὐταπόρνησιν καὶ τὰς
σημαντικὰς ὑπὲρ πατρίδος ἐκδουλεύσεις, εἴτε διὰ τὴν τῶν
ἐπιστημῶν καλλιέργειαν, εἴτε διὰ τὰς παντοίας ἀνακαλύ-
ψεις· αἵτινες ἀπέβησαν λυσιτελέσταται τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ
καὶ τῇ κοινωνίᾳ, εἴτε διὰ τὰ ὀνόματα αὐτῶν μνημεῖα καὶ
ἀριστουργήματα, ἅπερ ὡς καλλιτέχναι, ῥήτορες καὶ ποι-
ηταὶ ἀφῆκαν εἰς τοὺς παρελθούσας, πρῶτος καὶ ἐπελευστο-
μένος γενεάς. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην ὑπάγεται βε-
βαίως καὶ ὁ ἡμέτερος Ἑθνικός Ποιητής Ἀριστοτέλης ὅστις
εἶχεν ἀποστολὴν ποιητοῦ πεπρωτισμένου· μετὰ πάντα τὰ
προτερήματα φυσικὰ τε καὶ διανοητικά. Ἰσὶα ὅντως ὕψι-
λὴ καὶ σπουδαία ἐστὶν ἡ τοῦ ποιητοῦ ἀποστολή· οὗτος,
ἀίγιος δημιουργὸς παράγει ἄβυσσον ἐπὶ ἡλικίᾳ καὶ τερπνα
πρόδόντα, μετρεῖ τοὺς παίμους τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας,
ἐξεργεῖ τὸ μυστήριον τοῦ ἔθνους αὐτοῦ, πλαττεῖ ὄντα ζῶν-
τα ἐν τῷ κόσμῳ τῆς ἰδανικότητος. Ἐπρωτισμένος ἐξ ὅχου
μεγαλοφυΐα ὁ ἡμέτερος Ἑθνικός ποιητής εἶχε τὸ ἐφευρετι-
κὸν καὶ δημιουργικὸν εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν, ἐκπο-
τεῖ ἐν ἄλλοις τῆς παραγωγῆς δυνάμεις τοῦ ἐκτελεῖν τὸ
καλὸν καὶ ποιεῖν τὰς ὡραίας συνθέσεις· καθὼς δὲ τὴν κρι-
σεὶ καὶ αἰσθῆσει τοῦ καλοῦ προσηκόντως κεκοσμημένος
ἀνεδείχθη ὁ περίφωτος ἀνομορφώτης καὶ μεταρρυθμιστής
τῆς τῶν νέων Ἑλλήνων ποιήσεως. Τούτο μαρτυροῦσι
τρανώτατα τὰ ποιήματα αὐτοῦ ἐξ ὧν ἐν παρόῳ ἀναφέ-
ρω τὴν τελευταίαν στροφὴν τοῦ ποιήματος γενομένου ἐπὶ
τῷ ἀδελφῷ καὶ τῷ νεαροῦ Ἀντωνίου, υἱοῦ εὐπατρίδου
καὶ ἐνδοξοῦ οἰκογενεῖας τοῦ υἱοῦ λέγω τοῦ ἀποβιώσαντος
Εὐσταθίου Κονδάρη· ἐν τῇ στροφῇ ταύτῃ ὁ ἑξ ὅχου Ἑ-
θνικός Ποιητής περιέκλειεν ἐν ὀλίγοις τὸν τῆς Θεῆς
Προνοίας Νόμον, ἐγκαταστάνα τὴν διαταγὴν τοῦ Πλάτωνος
οὐδὲν καὶ ἀναλλοίωτον.

«Νόμος τοῦ κόσμου εἶν' ἡ φόβα καὶ δὲν θὰ νὰ χορτάσῃ
»Ὁ φοβερὸς ὁ δράκοντας πρὶν καταπιῇ τὴν πλάστη.
»Τ' ἀπὸ τοῦ, τ' ἀγριοκούλου-δο, τὸ δένδρο, τὸ κατράνι
»Τ' ἀγγελοκώμωτο κορμί τ' ἀγλύκαντοῦ σου Ἀντώνη,
»Ὅλα ἐνα χέρι τὰ κρατεῖ, μὴ θέλῃς τ' ἀλῆναι
» Ἀκλόνητη, ὅς τὸ δάκρυ μαι, χωρὶς ἐλεημοσύνης.
» Χαλᾷ τὸν κόσμον πᾶπλασε, τὸν ξαναπλάθει ἀκόμα,
» Ἀκούραττο, ἀχαλίνωτο τὸ διάπλάτῃ τῆς τιμῆς
» Διὰ τὴν, συνταίβει ἀδιάκοπα ὅτ' εὖρη ἐδῶ ὅς τὴ σφάϊρα.
» Τί κλαῖς; . . . Τί κλαῖς, πατέρα; »

Ἀντανάχλασις τοῦ καλοῦ καὶ τῶν παρεπομένων αἰ-
τοῦ εἶναι ἡ ποιητικὴ τοῦ Ἀριστοτέλους. Ὁ Ἀριστοτέλης
εἶναι εὐνοεστικὸν ἄνθρωπος, ὅπερ πᾶς Ἑλλήνων ὠφρανθή,
εἶναι φυτὸν χλοερὸν καὶ βλαστήμα ἀκμαῖον καλλιγόνου
νῆσου. Ἡ πρωϊστή ἰδέα τοῦ ἡμετέρου ποιητοῦ ἦτον ἡ
τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἀναξιοπαθόντος ἑλληνικοῦ γέ-
νους. Ὁ δημοτικώτατος καὶ μελίρρυτος Ἀριστοτέλης ὑ-
πῆρξεν ἀντιπρόσωπος μιᾶς ἰδέας, ἐνὲς φλογεροῦ αἰσθη-
ματος ἐμφωλευμένου εἰς πᾶσαν ἑλληνικὴν ἀντιειρημένην
καρδίαν, τοῦτ' ἐστὶν ἀντιπροσώπευε μετὰ πάσης παρρησι-
ας τὴν μεγάλην ἰδέαν τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Ἀκόρεστος
μένει ὅτις ὁ γευόμενος τὴν ποιησὶν τοῦ Ἀριστοτέλους,
καθότι ἡ οὐσία αὐτῆς ἦτοι τὸ πραγματικόν, τὸ εἶδος, τὸ
λεκτικόν, τὸ αἰσθημα καὶ τὸ ἀπλοϊκόν ἐνδύμα, ἡ ψυχὴ
καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ λαοῦ καὶ τῶν μαχομένων ἡρώων εἶναι
ἐν ταύτῃ φυσικώτατα συνδεδεσμένα, ὁ δὲ ποιητικὸς εἰ-
στρος, τὸ ἐπισήμον καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς μετὰ τοῦ χαρί-
εντος, ὁ ρυθμὸς τῶν στίχων, αἱ ὑποτυπώσεις καὶ εἰκόνες,
τὸ ἐνδιαφέρον, ἡ οἰκονομία τῆς ποιήσεως καὶ ἡ ἀριστό-
νοια πάντα ταῦτα φαινώς διαλάμπουσιν ἐν τῷ Ἀριστοτέ-
λει. Οὗτος διὰ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ φαντασίας· σὲ ἀναβι-
βαζει εἰς τὸν αἰθέρα, σὲ καταβιβαζει εἰς τὰ καταχθόνια,
σὲ φέρει εἰς τὸν τετραπύριτον κόσμον καὶ μετὰ τὴν περι-
οδεύσιν ταύτην σὲ ἐπαναγεί εἰς τὸ κέντρον τῆς περιφερεί-
ας τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ. Πλὴν βροκανοὶ δαίμων προώρως
μᾶς ἀφῆρπασε τὸν ἐξ ὅχου τοιοῦτον ἄνδρα. Ὁ προσφιλέτης
ἡμῶν αἰδὸς ἀφείλε μνημεῖον παντοτεινὸν τὸν τύμβον ἐν
τῇ γῇ, ἐπέτη εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἵνα παραδώσῃ τῷ Πλά-
τῳ τὸ φῶς τῆς δωρηθείσης αὐτῷ μεγαλονοίας, ἵνα ἀ-
σπασθῇ τοῦ ποθητοῦ καθιδρυτῆ καὶ ἡρώος τῆς νέας
Ἑλλάδος, ἵνα εὖρη καὶ προσκυνήσῃ τὸν ἱερομύρτυρα οἰ-
κουμένικον Πτριάρχην Γρηγόριον, τὸν ἀνιλεῶς ἀπαγχο-
νισθέντα, ἵνα ἀνταμώσῃ τὸν ἱεράρχην Γερμανόν, ἵνα συν-
τύχῃ τῷ τουρκοφάγῳ Νικητάρῳ, τῷ πολίῳ Κανάρῃ καὶ
λοικοῖς ἀθληταῖς τῆς νέας Ἑλλάδος· Διάκω Κολοκοτρώνη
οὗ· ἐκλείσσε διὰ τῆς ἐξ ὅχου ποιήσεως αὐτοῦ.

Ἀποδίδων ὅθεν τὸν τελευταῖον φόρον τῆς εὐγνωμοσύ-
νης τῷ ἡμετέρῳ ἀγαθῷ συμπολίτῃ καὶ μεγαλοφυεῖ Ἑθ-
νικῷ Ποιητῇ καὶ φίλῳ, προσφωνῶ τρίς τὸ αἰώνιον ἡ μνήμη
αὐτοῦ!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ-ΔΙΕΥΘΥΡΙΟΥ

ΤΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Πεὺγενὴς κοινωνία τῶν Παξῶν εἰς τὸ Σλι-
βερόν ἄκουσμα τοῦ ἁώρου θανάτου τοῦ Ἑ-
θνικοῦ Ποιητοῦ Ἀριστοτέλους Βαλα-
ωρίτου συνεκινήθη ἅπασα καὶ ἐπένθησε βα-
θέως κατὰ τὴν Ἑθνικὴν ταύτην συμφορὰν ἐ-
ξοδήλωσε δὲ τοὺς πρὸς τὸν ἑσοχὸν αὐτὸν ἀν-
δρα τῆς Ἑλλάδος βαθυτάτους οὐδασμούς της
καὶ τὴν πρὸς αὐτὸν διακαῇ ἀγάπην της τιμή-
σασα λεόντως τὴν μνήμην τοῦ ἀεμνήστου
Ποιητοῦ διὰ μεγαλοπρεποῦς τελέσεως ἐν τῷ ἱε-
ρῷ Ναῷ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων τὴν 29ην
λήξαντος ψυχροσπηρίου Μνημοσύνου ὑπὲρ ἀ-
ναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ τεθνεῶ-
τος, ἐν ᾗ συνεδιεργήσαν ἅπαντες σχεδὸν οἱ
ἑρεῖς τῆς Νήσου, καὶ παρευρέθησαν οἱ τε Δῆ-
μαρχοὶ καὶ κάτοικοι ἀμφοτέρων τῶν δήμων,
καθὼς καὶ ἅπασα ἡ ὑπολληλία καὶ ἡ Β. Χα-
ροφυλακὴ. Μετὰ τὸ τέλος δὲ τοῦ Μνημοσύ-
νου ἀπήγγειλεν ἐντόνως καὶ ρητορικῶς ὁ ἐκείτε
Εἰρηνοδίκης Παξῶν συμπολίτης μας κ. Σπυ-
ρίδων Κοβσοδάς, ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἀκρο-
ατηρίου, ὡς διερχομένου τῶν αἰσθημάτων τῆς
κοινωνίας ὅλης, τὴν ἐξῆς ποιητικὴν νεκρολο-
γίαν. τῆς ὁποίας αἱ ιδέαι καὶ ἡ ἀπαγγελία ἐ-
προξενήσαν γενικὴν συγκίνησιν, καὶ ἀπέσπα-
σαν δερμὰ δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπάν-
των τῶν ἀκροατῶν.

«ΚΑΙ ΟὐΔΕΙΣ Εἰς

Εἰς

τὸν θάνατον τοῦ Ἑθνικοῦ ποιητοῦ

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ

«Εἰς τῆς Ἑλλάδος τὰ βουνὰ δὲν κελαδεῖ τ' ἀνδρῶν,
Π' ἀπ' τὰ γλυκὰ του ἄσπρα ἐβέγγοντο οἱ χρόνοι.

»Στοῦ Ἑλικῶνος τὸν λαμπρὸν κ' εὐρύχωρον ἀνδρῶνα
Δὲν εἶν' ὁ κρῖνος Βασιλεὺς μὲ τὸν λευκὸν χιτῶνα.
»Κ' ἐπάνω στὰ οὐράνια δὲν τρέχει ἀπ' τὴ φωλιά τοῦ
Γοργὸ γεράκι Ἑλληνικὸ μὲ τὰ πλατεῖα φτερά του.
»Ναί ! . . . Τ' ἀηδὼν ἐπέταξε καὶ τὴ φωλιά τ' ἀφίνει
Καὶ σ' ἄλλον κόσμ' ἀθάνατον ἐκκίνησ' ἡ Φροσύνη.

»Ἔρμα βουνὰ καὶ ἄφωνα θρηνοῦν τὴν συμφορὰ των
Π' ὁ ψάλτης ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὰ σύνορά των.
»Ὁ κρῖνος ἐκτρίνησεν, εἶν' πλέον μαρμαμένο,
Κι ὁ Βασιλεὺς ἀπέθανε στὸν θρόνον καθισμένος.
»Πενθηφρεῖ ὁ Ἑλικῶν, μυρολογοῦν αἱ Μελισσι
Τὸ μέγα π' ἄφισε κανὸν στὴ γῆ πού 'λειτουργοῦσε.

»Καὶ τ' ἀνθη κλίνουν πένθιμα τὰς κορυφὰς μὲ δάκρυ
Ποῦ λὲς πῶς ἐνεκρόνησαν εὐθὺς ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη.
»Στὸν οὐρανὸν δὲν φαίνεται νὰ κυματῇ γεράκι,
Εἰς τὴ φωλιά δὲν κάθεται πού εἶχε σὸ Νητάκι,
»Εἶν' ἔρμα ὅλ' ἡ ἔκτασις κενὴ ἡ φαντασία
Οἱ τόποι π' ἀνυψίμετο ἡ πτερωτὴ Σοφία.

»Στὴ Μυδορὴ φοικτὴ σιγὴ θανάτου βασιλεύει
Κλαρεὶ δὲν οἰεῖται στὸ Νησί . . . Ἡ ἐπαυλὶς χηραδεῖ . . .
»Ποῦ εἶναι τώρα τὸ πουλί ποῦ πέταε στὰ ὕψη;
Ποῦ εἶν' ὁ κρῖνος ὁ λευκὸς μοσκοβολιὰς νὰ ρίψῃ;
»Ποῦ εἶν' τ' ἀηδὼν πῶς ἔβλεπε τὰ Ἑθνικὰ μαρτύρια
Κ' ἐξιστοροῦσε μελωδῶς τὰ βίαια τὰ μύρια;
»Τοῦ Πατριάρχου τὸ σχοινί, καὶ τὸ σουβλὶ τοῦ Διάκου
Τ' Ἀλφαστιά τοῦ ἔρωτος τὰ πῆθη Βρικολέου;
»Ἐπέταξε ! Ἀλλ' ἄφισε στὸν κόσμὸ τὰς φωνὰς του
Σ' ἄλλους πλανήτας θὰ σταθῇ νὰ ψάλλῃ τὰς σκηνάς του.

»Αὐτὸ τ' ἀηδὼν πῶς ἔφυγε ἀπ' τὸ κλουβί το' Ἑλλάδος
Κι ἀφίνει ἔρμα καὶ βουδὸ τὸ βῆμα τῆς Παλλάδος,
»Ὁ ὕψηπέτης Ποιητὴς τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων,
Ὁ ἥλιος ὁποῦ ἔχισε τὴν λάμψιν τῶν ἀκτίνων
»Πῶς ὤντηε στὴ θάλασσα κ' ἐπέβηκε τὸ φῶς του
Κι ὁ Κόσμος ἐσκοτίσθη στὴ δύσι μοναχὸς του,
»Εἶν' ὁ Διελῶν Ποιητὴς, γνωστὸς Βαλαωρίτης,
Ὁ γλαφυρὸς ὁ κάλαμος . . . ὁ οἶστρος . . . ὁ μαγνήτης . . .
»Ὡ πλάστις ἀδιάκοπος ! . . . ὦ ὑπαρξὶς καὶ πῶσις ! . . .
Ὅση ζωὴ κι ἂν ἔλαβες, στὸ θάνατο θὰ σώσης !

»Τὴ κρῖμα ποῦ νὰ θά ατε τὸ ἄπληκτο τὸ γέρι
Σαλτῶν ν' ἀρπάζ ἀπ' τὴν καρδίαν το' Ἑλλᾶδος, τὸ ζιγέρη !
»Απ' τὴν καρδίαν ποῦ ἔρρε θεομὴ ἀσπίδα
Κ' ἐπλούτιζεν ἡ παῖσις, κ' ἐπλάθῃ ἡ φαντασία . . .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΟ ΛΗΕΥΡΙΟΥ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

» Απ' τὴν καρδίᾳ τοῦ ἐπαύλε γὰρ τὴν ἐλευθερίαν
Κ' ἐν πνεύματι τῆς νύκτος ἡ τυραννία.
Τὴν καρδίαν! Τὴν σκληρὴν καὶ πύπτῃ κρῖν τοῦ κουφάου
Απ' τὴν καρδίαν πᾶσι πᾶσι δὲ Χάρος νύ τοῦ πάρος!

» Βαλὺ τὸ πέθος ἀπλώσαν ὁ Χάρος στὴν Ἑλλάδα
Καὶ μοιρολόγια θλιβερά ὕψωσε στὴ Λευκάδα.
» Μοιρολόγια τὰ Νησιά . . . Ὁρᾷ ἡ Μικεδονία . . .
» Ἡ Θράκη καὶ ἡ Ἑπείρος, καὶ ὅλ' ἡ Θεσσαλία.
» Ὡ! Τώρα, δὲν, ἐδάλεζεν ὁ Χάρος νύ τὴν πόλιν
Ὅπου καὶ νεκρανάστασις μετὰ τοῦ Θεοῦ τῇ χάρι;
» Τὸ Μαυροβούνι ἀσκόνεται καὶ βλέπει τὴν θύτιαν
Ὁ θάνατος ἐπλήγῃ φιλόφρονος καρδίαν,
» Θυμαῖται τὴν βοήθειαν εἰς τὴν πολιτείαν
Ὅπου γενναίως ἐλάθε γὰρ τὴν ἐλευθερίαν,
» Καὶ φρίττει στὴν σκληρότητα καὶ εἰς τὸ μέγα θάρος
Ποῦ ἐδείξε στὸ φονικὸ ὁ ἀππλῆγος ὁ Χάρος!
» Κλαίει μαζί με τὴν σκληρίαν καὶ ἡ Βλευθερία
Γιατ' ἐκλείπειν ὁ θάνατος δυπτέρωτ' ἴστωρ!

» Περίλυτος ὁ Ἀδελφός τὸν νεῦν καταβυθίζει
Στὸ πέλαγος τῆς θλίψεως καὶ τὸν καταποντίζει . . .
» Πῶς πεισθὲς εἶσαι εὐλόγα, πῶς μνήμα θὰ χορήσῃ
Τὴν σποντασίαν τῶν ἀδελφῶν καὶ τὴν μαρμαροδυσίαν;
» Τὸ σῶμά του ἀπέθανε . . . Μόνον αὐτὸ θὰ λιώσῃ . . .
Ὁ Ποιητὴς ἀθάνατος στὸν κόσμον θὰ βιώσῃ!

» Καὶ σὺ ποῦ κλαῖς, περιδοξὸν τοῦ ποιητοῦ μας πλάσμα
Ἰδὲν εἶναι τοῦ οἴκου συμφορὰ, εἶναι τοῦ ἱεροῦ τραῦμα!
» Τὸ δάκρυ στὸ δυστύχημα δὲν πίπτει ἀπὸ νὰ μᾶται
Γιατ' ἔπεσεν ἕνας πλούσιος νεκρὸς εἰς τὸ παλάτι,
» Πίπτει πικρὸ καὶ ἄφρονος εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα
Γιατ' ἔπεσαν ὁ Ποιητὴς τοῦ ἑθνικοῦ στὴ Λευκάδα.
» Κλαίει στὰ δάση ὁ ποιητὴς, καὶ ἐργάτης στὴ γωνιά του,
Ὁ στρατιώτης στὸ σκοπὸ, καὶ ὁ ναύτης στὰ πανιά του,
» Πενθηφοροῦν τ' Ἀνάκτορα καὶ ἡ Ἀκαδημία,
Αἱ Λεσχαὶ καὶ οἱ Σύλλογοι . . . φιλομούσα Στοιχεῖα,
» Γιατ' ἔχασαν πολυχρώτους ἀσθεστοὺς λαμπηδόνας
Ποῦ ζωτρώς χρωματίζον τὰς φυσικὰς εἰκόνας.

» Ὡ πένθος Παλλήνιον, ὅπου δακρυσταλάζεις
Στὸν θάνατον τοῦ ποιητοῦ καὶ πικραναστενάζεις!
» Τὰ δάκρυά σου κράτησον καὶ στέλνεις τὸ μνήμα
Μὲ τὰ νεκρὰνύχια τὰ στενά . . . Μὲ τοῦ Σταυροῦ τὸ σχῆμα . . .
» Καὶ ἐπάνω εἰς τὸ μάρμαρον γλύψε τὸ τραγουδάκι
« Ἐνθα φωνιάζ. ἡ Αἰθῶν . . . ὁ Κρίνος . . . Τὸ γεράκι.
» Εἰσῆλθε καὶ ἐξωγράφησε, καὶ ἀναψε τὸ καμίνι,
» Ἀπῆλθε, καὶ ἀθάνατον τὴν ποίητιν ἀφίνει. »
» Καὶ σὺ Πατρίς ποῦ ἔθεσες τ' ἡμέραντο στεφάνι
Ἐπὶ καρδίᾳ τοῦ Ποιητοῦ ἀθάνατο βοτάνι,
» Σὲ βλέπω εἰς τὸν τάφον τοῦ γονατιστῆ νὰ κλίνει;
Καὶ ὅλο τὸ πικροπότηρον τοῦ Χάρωνος νὰ πίνει!
» Ὁ Ἕλληνας εἰς τὴν θῆαν σου ὀλοφύχους φωνάζει
« Ἡ αἰωνία μνήμη σου τὴν γῆν σου θὰ δοξάζῃ! »

« Γαῖαν ἔχουσ' ἐλαφρὰν ἀξιωμακρόνους Ποιητὰ
Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτα! »

ΔΙΔΑΧΟΡΑ

— Ἡ νῆσος τῶν Παξῶν αὐθιγὴ τὴν τελευτήσαντα, ὡς βλέπει τις ἀνωτέρω, ἐν τῷ ἐκείσῃ ἱερῷ Νηφ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων τὴν προίαν τῆς 29 Ἰουλίου ἐς μεγαλοπρεπὲς μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ τεθνεώτος Ἑθνικοῦ Ποιητοῦ, Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, ἐνεχάραξεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Πατρίδος μας ἀνεξάλειπτον εὐγνωμοσύνην δι' ὅπερ ἐξεδήλωσεν αἰτήματα ὑπὲρ τοῦ τεθνεώτος Ποιητοῦ, συμπολίτου μας. Προσέφερε δὲ ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ ἐκ δάρνης στεφάνων πρὸς τὸν αὐτὸν Ποιητὴν Α. Βαλαωρίτην, ὃν θέλει πέρψῃ ἀρμοδίως ὅπως τεθῇ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ τάφου τοῦ αἰμιγνήστου, ὡς δαίμα (ἐξαιρετικοῦ) πρὸς αὐτὸν σεβασμοῦ, φέρει δὲ τὴν ἐξῆς ἐπιτύων ταινιῶν ἐπιγραφὴν.

« Οἱ Ἰσχυροὶ τοῦ Ἑθνικοῦ Ποιητοῦ Κυρίως Ἀριστοτέλει Βαλαωρίτη. »

Ἡ κοινωνία ὅθεν τῆς Λευκάδος ἐκφράζει πρὸς τοὺς ἀδελφούς Παξίους τὴν βαθύαν εὐγνωμοσύνην τῆς, δι' ἣν ἐξεδήλωσεν ὑπὲρ τοῦ συμπολίτου μας Ἑθνικοῦ Ποιητοῦ ἐπιδεικτικὴν τιμὴν.

— Εφιστάμεν τὴν προσοχὴν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου ἡμῶν πρὸς διδόνωσιν προσώπου φέροντος τοῦ ἱερῶν σχήμα, ὅπως λαβὴν τὰ κατάλληλα μέτρα περὶ αὐτοῦ, καθότι ἡ συμπεριφορὰ τοῦτου ἀντιβιβάνει εἰς τοὺς κινόντας τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, καὶ ἐπομένως σκανδαλῶν δὲ ἀποβαίνει ἡ τούτου διαγωγὴ τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ. ἄλλως τε, τῇ βάσει γεγονότων, θέλει ἀποτανωθῶμεν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

— Σήμερον μετέβη εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς ἡ ἐνάρστος ἐπέκεινα τῶν 80 ἐτῶν Ἑλένη, χήρα Κωνσταντίνου Δεσπότη, πενθερὰ δὲ τοῦ κ. Ἀριστείδους Μεταξά.
Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῆς!

— Ὁ σοφὸς Βίων εἶπεν ὅτι « τὸν ἄρχοντα τριῶν δεῖ μεμνησθαι, πρῶτον ὅτι ἀνθρώπων ἄρχει, δευτέρω ὅτι κατὰ νόμους ἄρχει καὶ τρίτον ὅτι οὐκ αἰεὶ ἄρχει. »

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Ἱερώς Χρίστου Καχλαμάνη πτ. Γεωργίου κατόικου τοῦ χωρίου Καρυῆς τοῦ ὁμωνύμου δήμου Κατὰ Νικολάου Σιδερέη κατὰ Στυροδωνοῦ κατόικου τοῦ χωρίου

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

415441440096